İŞÇİ DAVASI

1974 ÖZEL SAYISI

Sayı : 5 HAFTALIK EKONOMİ VE POLİTİKA GAZETESİ ÇARŞAMBA GÜNLERİ ÇIKAR 100 Kr.

Akıllı Sermayenin Adamı

Ecevit NE DİYOR

- Çalışanları ezerek, sömürerek, yoksullaştırarak kalkınma ve sınaileşme anlayışı, çağımızın çok gerisinde kalmıştır. (Seçim bildirgesi, sayfa: 117)
- İşçilerin haksız veya kasıtlı olarak işten çıkarılmaması için tedbirler alınacaktır. (seçim bildirgesi - S: 124)
- Siyasal, sosyal, ekonomik konularda düşünce ve anlatım özgürlüğü sınırsız olacaktır. (seçim bildirgesi - S: 190)
- Anayasal hak ve hürriyetlerin rahatça kullanılabilmesi, düşünce, inanç ve ifade hürriyetlerine gereken saygının gösterilmesi sağlanacaktır. (Hükümet programı - S: 9)
- CHP tekelci eğilimlere, tröstleşmelere, rekabet serbestliğini ortadan kaldırıcı tutumlara karşıdır. (seçim bildirgesi - S: 83)

☐ Bizim getireceğimiz düzen değişikliğinde özel sektör daha fazla kâr edecektir. (seçim bildirgesi)

☐ «Biz akıllı sermayenin savunucusuyuz.» (B. Ecevit, Eskişehir seçim konuşması)

☐ «Son günlerde konuştuğum birçok sanayiciler, daha çok yatırım yapmak istemektedirler. Hükümete karşı besledikleri yersiz kuşkulardan büyük ölçüde kurtulmuşlardır.» (Günaydın gazetesi, B. Ecevit konuşması - 29.8.1974)

☐ «Biliyorum ki, Amerika'lı dostlarımız bizim iktidarımızı kuşkuyla karşıladılar. Ama şimdi görüldü ki ittifaklara bağlıyız, anlaşmalara saygılıyız. Bizden önceki dönemde hiçbir Amerikan gemisi İstanbul'a gelemez olmuştu. Şimdi davet ediyorum Altıncı Filoyu, istediği an, istediği limanımıza gelebilir.» (B. Ecevit - Sisco görüşmesi - Hürriyet gazetesi - 6.8.1974).

SERMAYE NASIL BİR İKTİDAR İSTİYOR?

Geçen yılın yarıya yakın bir kısmı, sermaye partilerinin iktidar çekişmeleriyle geçmiştir. Ve halen de süren durum budur.

Halen AP, MSP, CGP ve MHP gibi, sermayenin çeşitli siyasal partileri aralarında birleşerek bir «Milli Cephe» hükümeti kurmaya çalışıyorlar. Ama tutmuyor. Bunların birleştikleri tek ortak nokta, «İşçi sınıfı hareketini ezmek», işçilerin sermayeye karşı her türlü mücadelelerine açıktan açığa tavır almak. Büyük sermaye buna yanaşmıyor. İşçileri, yoksul köylüleri, diğer ücretlileri sevip kolladığından değil, Onlara karşı böylesine açıkça hücum edip onların kendine karşı mücadelesini kızıştırmak istemediğinden.

Sözümona «Partilerdışı Hükümet» denemeleri de tutmuyor. Çünkü artık ordudaki güçlere etkin olan generaller, birer siyasal partiye girdiler. Oradaki güçlerini, girdikleri siyasal parti ile bütünleştirerek siyasal geleceklerini garantilemek istiyorlar. Bu nedenle partilere dayanmayan hükümetler 12 Marttaki gibi uzun ömürlü olmuyorlar.

Öyleyse istenen ne? Büyük sermayenin umudu hangi siyasal partiye kaydı?

Bizce bugün, Dünya ve Türkiye şartları, yerli ve yabancı büyük sermayedarlara, CHP gibi bir partinin iktidar olmasını; Ecevit gibi birinin Başbakan olmasını gerektiriyor. Neden?

Bugün dünyada iki sistem, sosyalist sistemle kapitalist sistem arasındaki mücadele, yepyeni safhalara ulaşmıştır. Üretimin ve tüketimin işçi sınıfının denetiminde olduğu sosyalist sistem, kapitalist sistem karşısında gittikçe artan bir şekilde güçlenmektedir. Aynı şekilde, kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfının sermayedarlara karşı mücadelesi de dev boyutlara ulaşmıştır. İtalya, Fransa gibi ülkelerde işçi sınıfı partileri iktidara gelecek güce yaklaşmaktadır.

Dünya üzerindeki emekle sermaye arasındaki mücadele gittikçe emekten yana kuvvet kazanmıştır. Bütün bunlardan dolayı sermayedarların en büyükleri bile(emperyalistler) işçi sınıfını, özellikle Avrupada, askerî yönetimlerle baskı altında tutamamaktadır. Hattâ işçi sınıfının mücadelesini önlemeye, tutucu partiler bile yeterli olmamaktadır.

Şimdi sermayedarlar, işçi sınıfını sömürü ve baskı altında tutacak yeni yollar aramaktadırlar. Ve bugün bu yollardan başlıcası, işçi sınıfına bir kısım ekonomik ve sosyal haklar tanıyarak onların iktidar mücadelesini yolundan saptırmaktır. Bu iş için de temelde sermayenin sömürüsüne karşı olmayan, sadece kapitalizmin aksaklıklarını düzelten partilere büyük işler düşmektedir. Bu partiler, işçi ücretlerinde bir kısım artışların sağlanması yoluyla (ki o da kısa zamanda tekrar sermayedarlara geri gitmektedir), işçilerin kapitalist sistemin temelini ortadan kaldırmayan bir kısım sosyal ihtiyaçlarına cevap vermek yoluyla, kapitalizmin aslında iyi bir düzen olduğunu, kabahatin sadece «aşırı kâr hırsı» içinde olan birkaç kişide olduğunu işçi sınıfına yutturmaya çalışmaktadırlar.

İşte bizdeki «Ortanın Solunda» olduğunu söyleyen CHP de bu tip partilerdendir. Ve bu parti, yakın geçmişteki iktidar denemesinde, Genel Başkan Ecevit'in deyimiyle, yerli ve yabancı sermayedarlara gereken «Güven»i vermiştir.

Gerçi bu partide, Ecevit yönetimine muhalefet eden sermayenin hizmetinde olmak istemeyen, iyi niyetle sermayedarlara karşı mücadele ettiğini zanneden işçiler, aydınlar... v.s. de vardır. Ve esasen CHP, bunlar vasıtasıyla halktan oy alma imkânını sağlamıştır. Ama onlar, kaybetmeye mahkûmdurlar ve kaybetmektedirler.

İşte bütün bunlardan dolayı, yerli ve yabancı büyük sermaye, diğer partilerden daha çok bugün «umudunu» CHP'ye bağlamıştır. Esasen, yakın geçmişteki iktidar denemesiyle, programıyla, 1973 Seçim Bildirgesiyle, Ecevit'in söyledikleri ve yazdıklarıyla bu parti, gerçekten sermayedarların umudu olmayı haketmiştir. Ama işçi sınıfının değil.

«Hiçbir kimsenin evi veya gecekondusu, hiçbir gerekçeyle, barınabileceği uygun yer gösterilmeden yıkılmayacak ve kamulaştırılmayacaktır.» (Ak Günlere; CHP 1973 Seçim Bildirgesi. s.136)

CHP'nin Seçim Bildirgesi böyle diyordu ama, bir eylül günü İstanbul'da işçilerin oturdukları evler başlarına yıkılırken, kimse çıkıp, «Sizin sağlık ve sıhhatiniz için daha iyi iyi meskenler yaptık. Gelin orada oturun» demiyordu.

TAKVİM İLAVEMİZİ İSTEYİNİZ

TÜRKİYE İŞÇİ SINIFI 1974'TE DE SERMAYENİN SALDIRISINA UĞRADI

1974 Siyasi İktidarları İskenderun Olaylarında İşçiler İçin Sürek Avı Tertipledi

Haziran 1974 de, İskenderun'daki Demir-Çelik Tesislerinde, basına yeterince yansımayan, fakat işçi sınıfının dikkatle değerlendirmesi gereken çok önemli olaylar oldu. 15 bin işçi, son yılların belki de en büyük baskı, terör ve yıldırma harekâtıyla karşılaştı. Güvenlik kuvvetleri, işçilere ateş açtı, dipçikle dövdü ve kaçanlar için sürek avı tertiplendi. Bu olayların aslı neydi ve nasıl bir seyir takip etmişti?

1970 yılında yapımına başlanan İskenderun 3. Demir-Çelik Tesisleri, 18 müteahhit firmaya ihale edilmişti. 12 mart döneminde sendikal örgütlenmeye set çekilmesi işveren patronların işçileri alabildiğine sömürmelerine imkân sağlamıştı. Öyle ki bu iş yerlerinde:

— İşçiler enaz 10 saat çalışmakta, fazla saatler için ücret alamamakta, pazar ve bayram tatili yapamamaktaydılar. 23 lira asgari ücretle çalışan işçilere ücretleri aylarca geç ödenmekteydi.

— İş emniyeti ve iş güvenliği yoktu. İnşaat başlangıcından itibaren 396 işçi iş kazasında ölmüştü. Emniyet tedbirleri alınmadığı için kazalanan işçiler, düzme rapor ve yalancı şahitlerle tazminattan da mahrum bırakılıyordu. İşveren, istediği zaman işçinin işine tazminat ödemeksizin son verebiliyordu.

— Buradaki sarı sendikalar, işçilerin sömürüsüne katılan kuruluşlardı. İşveren, işin başlangıcında kendi adamı olan 10-15 kişiye sendika kurdurup toplu sözleşme yapıyor ve sonra işe giren binlerce işçi, işverenle anlaşmalı bu toplu sözleşme yüzünden çok düşük ücretle çalışmak zorunda kalıyordu. Bu tür sendikaların başında gelen AS-YMİ-İŞ sendikası, işçilerden kesilen aidatları işverenle paylaşıyordu. 1 Nisan 1974 de imzalanan toplu sözleşmeye göre asgari ücret 25 lira olarak tespit edilmişti.

İşte olaylar bu şartlar içinde başladı ve gelişti.

OLAYLAR GELİŞİYOR..

İşçiler, bu yoğun sömürü karşısında kendi aralarında birleşerek YAPIM-İŞ sendikasını kurmuşlardır. İşveren, Yapım-İş'e işçilerin üye olmasını engellemek için baskı ve tehdit metodlarını uygulamaya başlamıştır. [Bunun üzerine Yapım-İş yöneticileri önce Adana Bölge Çalışma Müdürlüğüne, sonra da bizzat Çalışma Bakanına başvurarak baskıya engel olunmasını istemişler, ancak sonuç alamamışlardır.]

Sendika bünyesinde kısa zamanda 15 bin işçi toplanınca, Yapım-İş, Bölge Çalışma Müdürlüğüne başvurup, toplu sözleşme çağrısında bulunmuştur. Müdürlük ise verdiği cevapta AS-YMİ-İŞ sendikasının toplu sözleşme yaptığını, bu yüzden kendilerinin toplu sözleşmeye taraftar olamıyacaklarını söylemiştir. Böylece patron, patrona bağlı sendika ve Bölge Çalışma Müdürlüğü, üçlü bir organizasyonla işçilerin sendikal haklarına engel olmuşlardır. Arkasından, YAPIM-İŞ sendikasının faaliyetlerine katılan işçiler işten çıkarılmaya başlanmıştır.

Bu sefer Yapım-İş, meseleyi kamu oyuna duyurmak ve işvereni protesto etmek için 16.6.1974 de bir yürüyüş düzenlemiştir. Yürüyüşe katılan işçilerden 200 ünü işveren işten atmaya teşebbüs edince, 18.6.1974 günü işçiler fabrika kapısında oturarak bu hareketi protesto etmişlerdir. Aynı gün, olay yerine Hatay Valisi ve çok sayıda polis, jandarma gelmiştir.

Hatay Valisi Kemalettin Gazezoğlu «Çalışana prim verdireceğim, çalışmayanı işten attıracağım» diyerek işçilere gözdağı vermiştir. İşçiler ise, tehdide aldırmayıp, Valiye isteklerini bildirmişlerdir. Vali olay yerinden ayrıldıktan sonra işçilerin üzerine kum yüklü bir kamyon sürülmüş ve 5 işçi ağır yaralanmıştır.

19.6.1974 sabahı, müteahhitlerin kiralık kaatilleri işçilerin kaldıkları koğuşa ateş açmışlardır. Aynı gün, Jandarma Albayı Sedat Özgen «Sizi döve döve eşşek gibi çalıştıracağım, pis komünistler» diyerek işçilere ana avrat küfür etmiş ve arkasından Güvenlik Kuvvetleri yıldırma harekâtına girişmişlerdir. İşçilere ateş açılmış, yere yatan işçileri polisler, jandarmalar ve MHP'li komandolar tekmelemişler; joplarla, dipçiklerle dövmüşlerdir.

20.6.1974 günü gelen üç savcı, olayı «İsyan» olarak niteleyip Yapım-İş Başkanı Gültekin Aslan ve Sekreter İsmet Demir ile birlikte 41 işçiyi tevkif ederek Adana Güvenlik Mahkemesine sevketmiştir.

22.6.1974 günü, Albay direnişe devam eden diğer işçilerin üzerine yeniden askerleri salmıştır. Bu seferki olaylarda, kaçan işçileri yakalamak için «SÜREK AVI» düzenlenmiştir. Aynı günler bir işçi başı kesik olarak bulunmuştur.

23.6.1974 günü 2000 işçiye zorla işbaşı yaptırılmıştır. 800 işçinin işine, kışkırtıcı oldukları gerekçesiyle son verilmiştir. Olaylar yavaş yavaş yatışmış ,ancak baskı kalkmamış, daha sonra bir çok işçi daha işten atılmış ve işçilerin direnişlerine neden olan problemlerden hiçbiri de çözümlenmemiştir.

1974 Yılında :

- **Bursa'da işçilerin sendikal haklarını tanımak istemeyen Otomobil Sanayii Patronları 400 den fazla işçiyi işten çıkardılar.**
- **İskenderun'da sendikal mücadele yürüten 800 den fazla işçi, kışkırtıcı oldukları iddiasıyla işten atıldı.**
- **Ülker Bisküvi Fabrikasında, 68 işçinin işine yürüttükleri sendikal mücadele nedeniyle son verildi.**
- **Sadece 1974 Haziranında, bütün Türkiye'de 2600 işçi işten çıkarıldı.**

1974'de Ülker İşçileri de Saldırıya Uğradı

A.B.D. den 900 BİN LİRAYA SATIN ALINAN PANZERLER İLK DEFA TOPKAPI'DAKİ ÜLKER BİSKÜVİ FABRİKASINDA ÇALIŞAN İŞÇİLER ÜZERİNDE KULLANILDI.

Ülker Bisküvi Fabrikasında, DİSK'e bağlı Türkiye Gıda-İş sendikasına geçen işçiler ,yetkiyi kaybettiği halde, Türk-İş'e bağlı Tek Gıda-İş sendikasına geçen işçiler, yetkiyi kaybettiği halde, Türk-İş'e bağlı Tek Gıda-İş sendikasıyla sözleşme yapan işvereni ve Tek Gıda-İş yöneticilerini protesto etmek için 17 Eylül' de direnişe geçmişler, ancak panzerlerle saldıran polisler tarafından dağıtılmışlardır.

17 Eylül günü oturma grevine başlayan işçilerin üzerine Zeytinburnu Kaymakamının ve savcısının emriyle polis ve panzerler gönderilmiştir. Polisler, panzerlerle kapıları kırarak içeri girmişler ve kadın, çocuk demeden bütün işçileri coplamışlar ve birçoklarını yaralamışlardır. 17 işçi tutuklanarak, Ülker kamyonlarıyla karakola götürülmüştür.

Ertesi gün, 18 eylül sabahı, fabrika müdürü Faruk Ülker ve Türk-İş e bağlı Tek Gıda-İş sendika işyeri baştemsilcisi, fabrika kapısında durarak, işbaşı yapmak isteyen işçilerden kendi sendikasına üye olmak istemeyenleri fabrikaya sokmamışlardır.

Bu «harekâtın» neticesini, patron Sabri Ülker şöyle açıklamaktadır.

«Olay günü zor kullanarak fabrikayı işgal eden ve bütün faaliyetleri durduran 40 işçinin adları tespit edilerek işlerine son verilmiştir... İşçiler işlerinin başında bulunmaktadırlar, toplu işten çıkarma diye bir durum yoktur.»

Ancak, 21 Eylül 1974 gününe kadar, olaylar sonunda işten çıkarılan işçilerin sayısı 68 kişiyi bulmuştur. Çıkarılan işçilerin yerine, işçilerin içinde ajanlık yaptırmak ve gözdağı vermek için 21 adet Türkeşçi komando yerleştirilmiştir.

YORUM

SERMAYE PARTİLERİ İŞÇİ SINIFININ UMUDU OLAMAZ

İşçi sınıfı, sermayedar sınıflara karşı mücadelesinde hedeflerini doğru tayin edebilmek ve doğru politik tavır alabilmek için, özellikle yakın geçmişi iyi değerlendirmek zorundadır. Bu değerlendirmede kuşkusuz yaşanan maddi olaylar ölçü olarak ele alınmalıdır.

Nasıl ki bir insanın kendisi hakkında söyledikleri, o kişiyi değerlendirmenin ölçüsü olamazsa, bir partinin de kendisini halkın partisi olarak değerlendirmesi, onun gerçekten böyle bir parti olduğunu göstermez. Nitekim, bugün, Türkiye'de mevcut bütün siyasi partiler, kendilerini halkın ve çalışan sınıfların partisi olarak ilan etmektedirler. Fakat gerçekte hiç birisi işçi sınıfının ve halkın partisi değildir.

1973 seçimlerinden sonra, çalışan sınıfların partisi oldukları iddiasıyla iktidara gelen partiler, icraatlarıyla sermayeden yana olduklarını açıkça gösterdiler. Nitekim:

İSKENDERUN'daki işçilerin sendikal mücadelesine jandarma ve polis baskısıyla engel oldular.

ÜLKER Bisküvi fabrikasında sendika seçme özgürlüğünü kullanan işçileri polis kuvveti, panzer tankları kullanarak dağıttılar, öncü işçileri tutukladılar.

BURSA'da patronların 400 den fazla işçiyi işten çıkarmasına seyirci kaldılar.

Bütün bunlar, iktidar partilerinin, işçi sınıfının ekonomik mücadelesine bile ne kadar tahammülsüz olduklarını gösterir.

İşte bu durum, işçi sınıfının ve onun mücadelesine inanan aydınların gözden kaçırmamaları gereken çok önemli bir noktadır. İşçi sınıfının ekonomik örgütleri olan SENDİKALAR, işçi sınıfından yana hattâ onun örgütü oldukları iddiasındaki partiler, bu olaylara seyirci kaldılar. Bu örgütler ve işçi sınıfı mücadelesinden yana oldukları iddiasını taşıyan aydınlar bu olayları protesto etmek şöyle dursun, «hükümet yıpranır» korkusuyla lafını bile etmediler.

İşçi sınıfı, ancak kendi bağımsız siyasi partisinin öncülüğünde, doğru ve güçlü bir mücadele verebilir. Ancak böyle bir partinin kurulması ve iktidara gelmesiyle, işçi sınıfı ve diğer çalışanlar sömürüden, zulümden kurtulmuş olacaklardır. Sermaye yanlısı partilerin kendilerine halkın partisi demeleri, işçi sınıfını yolundan saptırmayı amaçlayan laf oyunundan başka bir şey değildir.

1974.. AVRUPA İŞÇİ SINIFI HAREKETİ...

Kapitalizm, Tekeller, Çokuluslu Firmalar ve Sınıf Mücadelesi Nedir..

KAPİTALİZM :

İnsanların beslenme, giyinme, korunma, eğlenme ve diğer ihtiyaçlarını gidermek için bazı mallar üretilir. Bu mallar fabrikalarda insan emeği kullanılarak ve bazı hammaddelerin işlenmesiyle elde edilir. İşte insan ihtiyaçlarının elde edilmesine yarayan fabrikalar, enerji üreten santraller, barajlar, bu malların tüketim yerlerine ulaştırılmasına yarayan yollar ve ulaştırma vasıtaları «üretim araçları»dır. KAPİTALİZM bu üretim araçlarının, özellikle fabrikaların az sayıda kişinin özel mülkiyetinde bulunduğu bir ekonomik ve sosyal durumdur. SOSYALİST SİSTEM' de ise aynı üretim araçları az sayıda şahısların değil toplumun (işçi sınıfının iktidarda bulunduğu «devletin») elindedir. Kapitalist sistemde bir yanda üretim araçlarına sahip olan kapitalistler (sermayedarlar), diğer yanda ise, üretim araçları üzerinde hiçbir mülkiyet hakkı olmayan ve sadece bir ücret karşılığında kapitaliste hizmet eden «işçi sınıfı» vardır.

SINIF MÜCADELESİ :

Kapitalistin kârını arttırması işçiye verdiği ücretin düşük olmasıyla, işçinin ücretinin arttırılması ise kapitalistin kârının azalmasıyla mümkündür. Bu sebepten işçi sınıfı ile üretim aracı sahibi kapitalist arasında daimi bir çıkar mücadelesi vardır. İşte buna **«SINIF MÜCADELESİ»** denir. İşçi sınıfının kapitalistlere karşı ücretlerini arttırmak için sendikaları vasıtasıyla yaptığı mücadele «ekonomik mücadele»dir. İşçi sınıfının kapitalist sistemin tümüne karşı, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin kaldırılması için verdiği ve kendi öz partisi vasıtasıyla yürüttüğü mücadele «Politik Mücadele»dir.

TEKELLER :

Kapitalistler daha az işçi çalıştırmak ve daha fazla üretim sağlamak için daha ileri teknik kullanmaya çalışırlar. Böylece daha fazla mal üretilmekte ve dolayısıyle daha fazla kâr sağlamaktadır. Bunun sonucunda sermaye gittikçe büyümekte ve bu sayede daha büyük işletmeler kurulmaktadır. En fazla büyümeyi sağlayan şirketler (firmalar) ya da birbirleriyle birleşen firmalar rakiplerini yenerek piyasayı ele geçirmektedirler. İşte bu duruma «tekelleşme», böylece bir malın üretiminde ve satılmasında piyasaya hakim durumda olan şirkete «tekel» denilmektedir. Bizde çay, sigara ve içki satışını tek elden yürüten «tekel idaresi» bu anlamda bir tekel'dir. Ancak tekel deyince sadece Tekel İdaresini değil, piyasaya buzdolabı, çamaşır makinası, otomobil ve diğer malların fiyatını belirleme gücüne erişmiş ve piyasaya hakim durumda olan firmalara da «tekel» denilmesi gerektiğini hatırlamak gerekir.

ÇOKULUSLU ŞİRKETLER :

Çağımızda bir ülkede tekel kuran firmalar bununla yetinmiyerek ülke sınırlarını aşmışlar ve uluslararası ortaklıklar kurmuşlardır. Teknolojinin hızlandırdığı büyük üretim artışı, tekellere kendi ülkelerinin sınırları dışında pazarlar gerektirmiştir. Bugün bir kaç yüz büyük şirket kapitalist dünyayı el atmıştır. İşte bu şekilde çeşitli ülkelerde faaliyette bulunan, çeşitli ülkelerdeki fabrikalarda çeşitli ülke işçilerini çalıştırarak dünya çapında faaliyet gösteren şirketlere «çokuluslu şirketler» denilmektedir.

Uluslararası Sermayeye Karşı Uluslararası İşçi Sınıfı Dayanışması 1974 Yılında Önemli Adımlar Attı

Dünyanın 65 memleketindeki 12.5 milyon metal işçisini temsil eden «Uluslararası Metal eSndikaları Birliğinin (IMB 23.cü kongresi 2-6 Temmuz 1974 tarihlerinde İsveç'in başkenti Stokholm'de toplandı. Bu kongrede üzerinde durulan iki konu vardı: Biri, bütün dünyaya yayılan uluslararası şirketlere ve dev kapital sahiplerine karşı daha etkili bir şekilde savaşılacağı, ikincisi de iş yerlerinin insancıl şartlara uygun ve şimdikinden çok daha düzenli olmasının nasıl sağlanacağı idi.

IMB başkanı iki yoldan uluslararası tekellere karşı mücadelenin yürütüleceğini açıkladı:

1 — Çalışanlar arasındaki rekabetin önlenmesi ve güçlü bağımsız sendikaların kurulması,

2 — Uluslararası örgütler kanalı ile çalışanların çıkarlarına ters düşen davranışları önleyici yasal hükümlerin konulması.

Avrupa'da Çalışan 12 Milyon Yabancı İşçinin Temsilcileri Hollanda'da Toplandı

Batı Avrupa ülkelerinde çalışan yabancı işçilerin temsilcileri 21-24 Kasım 1974 tarihlerinde Hollanda'nın Wageningen kentinde bir araya gelmişlerdir.

Böyle bir toplantı ilk kez yapılmaktadır. Toplantıya İtalyan, İspanyol, Yugoslav, Yunan, Portekiz, Cezayir ve Fas'lı işçilerle birlikte Türkiyeli işçilerin temsilcileri katılmışlardır.

Toplantıda, Batı Almanya, İsveç, Norveç, İsviçre, Fransa, İngiltere, Belçika ve Hollanda'da çalışmakta olan yabancı işçilere karşı uygulanan yasalar görülmüştür.

Türkiyeli İşçilerin de Bulunduğu 5 Bin Yabancı İşçi Çocuk Zammının Kesilmesini Protesto Etti

(20.10.1974 - Frankfurt) : Almanya'da çalışmakta bulunan Türkiyeli, Yunanistanlı, Yugoslav, İtalyan ve İspanyol işçileri Almanya'nın Frankfurt şehrinde yaptıkları bir yürüyüşle yeni tespit edilen çocuk parasını protesto ederek, Alman işçilerinin aldığı çocuk parasının kendilerine de verilmesini talep etmişlerdir. 5000 yabancı işçinin katıldığı yürüyüşü Alman işçileri de desteklemişlerdir.

Şili'deki Faşist Yönetim Kınandı

Batı Almanya'nın Essen eyaletinde 9 bin sendikacı, Şili askerî cunta başkanı Pinoşe'ye gönderdikleri bir yazıyla Şili'deki sendikacılara uygulanan şiddet hareketinin sona erdirilmesi, tüm tutukluların ve politik suçluların serbest bırakılması, Şili Sendikalar Birliği'nin tekrar serbest çalışma koşullarına kavuşması ve askerî cunta tarafından el konulmuş sendika mallarının geri verilmesi için talepte bulunmuşlardır.

ÇOKULUSLU ŞİRKETLERE KARŞI ULUSLARARASI İŞÇİ SINIFI DAYANIŞMASI

«Günümüzde sendikaların uluslararası düzeyde yoğun bir dayanışma ve işbirliği kurmaları zorunlu hâle gelmiştir. Çokuluslu şirketlerin Dünya çapında yürütmekte oldukları sömürüye, ulusal düzeyde yürütülen bir sendikal mücadele ile karşı çıkmak olanağı kalmamıştır. Bu devlerin karşısına gene dev bir boyutla çıkmak, grev konusunda olduğu gibi diğer pek çok sendikal konuda uluslararası alanda birleşik olarak karşı çıkmak suretiyle başarılı bir mücadele vermek mümkün olabilmektedir. Bu nedenledir ki uluslararası sendikacılık dayanışması yeni bir hız ve güç kazanmıştır.

Öte yandan Avrupa Ortak Pazar çerçevesinde Avrupa sermayesinin sağlamakta olduğu birleşme karşısında Avrupa çapında emeğin de birliğini sağlamak gayretleri yoğunlaşmıştır. Bu cümleden olmak üzere Avrupa İşçi Sendikaları Birliği kurulmuştur... 1945 yılından bu yana ilk defa olarak Doğudan ve Batıdan çeşitli eğilimler taşıyan ulusal sendika üst örgütleri bir araya gelerek Avrupa çapında yürütecekleri ortak mücadelenin esaslarını saptamışlardır.

Ülkemizin Ortak Pazar üyeliği ve ayrıca çoğu Ortak Pazar ülkelerine dağılmış bulunan işçi kardeşlerimizin durumu nazara alınırsa özellikle Avrupa çapında yürütülen bu tür uluslararası sendikal dayanışma ve işbirliği çabalarında kendimize düşen yeri almamız gerektiği inancındayız.»

(Türkiye Kimya Sanayii İşçileri Sendikası - 13. Olağan Genel Kurul Çalışma Raporu, sayfa: 67-68).

İŞÇİ SINIFININ EKONOMİK MÜCADELESİ BİRLEŞMELİDİR

Türkiye'de iki çeşit ekonomik kuruluş vardır: Kamu kesimi kuruluşları ve özel kuruluşlar. Kamu sektörü kuruluşları büyük kapasiteli, yoğun işçi çalıştıran ve Türkiye ekonomisinin can damarı olan kuruluşlardır. Zonguldak ili işyerlerinin hemen hepsi kamu kuruluşu niteliğindedir.

İşveren kesimi olarak kamu kuruluşları bütün Türkiye çapında toplu iş sözleşmesi görüşmelerini tek elden yürütmeyi planlamaktadırlar. Buna karşılık olarak kamu sektörü işyeri ve işkolu sendikaları da işbirliği ve dayanışma içinde olmalıdırlar. Toplu sözleşme görüşmelerinde birbirleriyle birlikte hareket etmeye çalışmalıdırlar. Böylece işçiler çeşitli kuruluşlardaki sözleşme sonuçlarını, alınan hakları bilmeli, aynı hakları kazanmağa çalışmalıdırlar. Örneğin vardiya zammı bazı kuruluşlarda bütün vardiya için 3-5 lira iken, bazılarında yövmiyenin yüzdesi alınarak hesaplanmaktadır. Bunun gibi doğum, ölüm, evlenme ve diğer yardımlar bazı işyerlerinde diğerlerinden daha azdır. Bu konuda işçi sınıfının çekirdeğini oluşturan ve ileri teknoloji uygulanan Demir-Çelik Fabrikaları işçileri ve sendikaları öncülük etmeli, diğer işyerleri aynı hakları örnek alarak, bunları kazanma mücadelesi vermelidirler.

Ancak bununla yetinmemeli, bütün Türkiye kamu sektörüne ait işyeri sendika ve federasyonları ortak mücadele konseyleri kurmalı, toplu sözleşme görüşmelerinden birbirlerini haberdar etmeli ve birbirlerine yardımcı olmalıdırlar.

Yine bunun gibi aynı patrona ait (örneğin Koç Holding) çeşitli işyerlerinin sendikaları, ayrı iş kolunda olsalar bile birbirlerinden haberli ve dayanışma içinde olmalıdırlar.

Önemli olan işçi sınıfının ortak çıkarlarıdır. Sendika ayrılıklarına ve sendika çekişmelerine son verilmelidir. Tek işyerinde, tek sendika varolmalıdır. İşçi sınıfının, kapitalistlere karşı verdiği ekonomik ve demokratik mücadeleye yönelik olmıyan sendika rekabeti, bazı sendika liderlerinin koltuk kavgasından başka bir şey değildir. Bu tip sendikacılar mutlaka görevlerinden uzaklaştırılmalı, işçi sınıfının ekonomik ve politik mücadelesine kendini adamış liderler işbaşına getirilmelidir.

Şu halde yapılacak iş:

1 — Örneğin; Zonguldak ilindeki sendikalar ,ortak konsey kurmalı ve ortak mücadele yürütmelidirler.

2 — Sadece yerel şekilde değil, bütün Türkiye çapında kamu işyeri sendikaları ve aynı patrona ait çeşitli işyeri sendikaları ortak konseyler kurmalıdırlar.

3 — Türkiye işçi sınıfının ortak çıkarları için bütün kamu ve özel iş yeri sendikaları, bütün federasyon ve konfederasyonlar birlikte mücadele etmelidirler.

4 — Çok uluslu firmalara ait işyeri sendikaları uluslararası planda diğer ülke sendikaları ile haberleşme ve dayanışma içinde olmalıdırlar. Ve sendikalar diğer işyeri sendikalarının ve uluslararası sendikaların mücadelelerini destekleyebilmek için «sempati grevi» yapmak hakkını kazanma mücadelesi vermelidirler.

İ. KAFKASLI

1974.. ZONGULDAK İŞÇİLERİ BÜTÜNLEŞEMEDİ

ZONGULDAK - MERKEZ

1974 Yılında Maden Ocaklarında Ölenler

ÜZÜLMEZ BÖLGESİ :

Satılmış Evlekoğlu
Kâzım Dayı
Mustafa Çelik
Ali Kuş
Nuri Kaya
Mehmet Kalafat
Hakkı Gül
Yunus Demirci
Osman Kangal
Mehmet Akar
Şemsettin Maden
Şeref Zort
Mehmet Aksakal
Mustafa Mıcık
Kâzım Özkul
Muharrem Acar
Naim Arabacı
Abdullah Yılmaz
Hasan Gündoğdu
Hasan Mosmos
Celâl Çiloğlu

KARADON BÖLGESİ :

Harun Yılmaz
Şaban Dıraz
Durmuş Özner
Kemal Kayabaşlı
Niyazi Kayabaşı
Mehmet Kından
Eşref Uyar
Şaban Çetin
Halim Artan
Mustafa Demirci
Kıyas Akça
Sıtkı Tunç
Kâzım Kiraz
Yusuf Oruçoğlu
Hüseyin Başoğlu
Hüseyin Doğan
Hasan Cengiz
Cevat Panozoğlu
Mehmet Akın
Musa Oral

KOZLU BÖLGESİ :

Selahattin Çakır
Hüseyin Genç
Hayrettin Akşu
Mehmet Çetin
Asım Özbay
Hayrettin Önder
Hayri Baslı
Faik Acar
Halil Keskin
İsmail Telli
Abdurrahman Aslan
Recep Kör
Ziya Acar

KANDİLLİ BÖLGESİ :

Recep Özbay
Mustafa Şen
İsmail Kural
Casım Koçak

ARMUTÇUK BÖLGESİ :

İsmail Karanfil
Nazım Kolay
Mustafa Sönmez
Şaban Uslu
Rıfat Çetin
Ali Tükenmez

AMASRA BÖLGESİ :

İbrahim Sağlam

Zonguldak Maden İşçileri Sendikası Toplu Sözleşmesinin Getirdikleri

Mart 1974'de 40 bin Zonguldak maden işçisinin üyesi olduğu ZMİ. Sendikasının kongresi yapıldı. Bir önceki kongrede işçilerin güvenini yitirmiş eski başkan Osman İpekçi'ye alternatif olarak seçilen Mehmet Tezer ve ekibi 1974'deki kongrede tekrar seçildiler. Büyük ölçüde yerlilik ve yabancılık sloganının ve partilerin politik oyunlarıyla işbaşına gelen yeni kadro da maden işçilerinin sorunlarını çözemedi. Zaten ve şimdiki genel sekreter Y. Ziya Kara, Osman İpekçi zamanında II. Başkan ve Teşkilât Sekreterliği görevlerini yürütüyorlardı.

Temmuz 1974'de başlayan Zonguldak maden işçilerinin 6. Dönem Toplu sözleşmesi üç ay sürdükten sonra Ekim 1974' de sona erdi. Toplu sözleşmede aydınlatma, gece zammı, fazla mesai vs. gibi haklar toplu sözleşmenin başlangıç tarihinden itibaren değil, üç ay geç olarak yürürlüğe kondu. Ayrıca sözleşmenin temmuzda yürürlüğe gireceğini ilân eden sendika yöneticilerine inanarak emekliliklerini isteyen işçiler, sözleşmenin emekliler için ekimden itibaren başlaması üzerine büyük maddi zararlara uğradılar. Sözleşmede bunlardan başka birçok noksan maddenin yanında işçilerin zararına işleyecek maddeler de bulunuyor. Sözleşme ile ilk bakışta yüksek gibi görünen bir zam alınmasına rağmen sendikacıların da kabul ettiği gibi hızlı fiyat artışları karşısında zamlar etkisiz duruma geldi.

SOSYAL - İŞ

Zonguldak Sosyal-Iş Şubesinin işçi temsilcisi olarak yürüttüğü Amele Birliği toplu sözleşme görüşmelerinde uyuşmazlık çıktı. Amele Birliğinde çalışan işçilerin greve gitmesi üzerine tekrar başlayan görüşmeler işçi isteklerinin kabulüyle sonuçlandı. Amele Birliği personeli grevleri sonucunda işçi olduklarını ve ücret zammı isteklerini işverene kabul ettirdiler.

Başarılı Bir Sözleşme İmzalanan Erdemir'de

Bölge Temsilciliği İstifa Etti

ŞUBAT: Ereğli Demir-Çelik Şirketiyle T. Maden-İş sendikası arasında yapılan sözleşme görüşleri, işçilerin kesin başarısı ile sonuçlandı. 11.2.1974 sözleşme ön protokolu imzalandı.

MART : 1 Mart 1974 de Erdemir işçisinin 5. Dönem Toplu Sözleşmesi Ereğli'de imzalandı.

10.3.1974, Erdemir işçisi sözleşme farklarını çeklerle Bankalardan aldılar.

15.3.1974, Erdemir işçileri yaptıkları toplantıda «Sendika Aidatlarını» görüştüler. Aidatların 1 yövmiye olmasını istemediler.

19.3.1974 : İşçiler, grev fonundan aldığı dayanışma ücretlerinin sendikaya geri verilmesine karşı çıkarttırılıyor.

26.3.1974, İşçiler Sendika aidatı ve grevde ödenen dayanışma ücretlerinin geri alınması konusunda bütünlüğünü bozucu şekilde huzursuz ediliyordu. Bu konuda işçileri uyaran fabrikalar baş temsilcisi Fikret Bultan bir bildiri ile «...Verdiğimiz mücadelede yorgan gitti kavga bitti diyemeyiz.. İşgücümüzü satarak geçimimizi sağlayan işçiler olarak her zaman güçlü olmak zorundayız..» diye sesleniyordu.

NİSAN : 18 Nisan 1974, Maden-İş Genel Yürütme Kurulu Erdemir işçisi için grevde ödenen paralar, aidat ve sendika fonlarının harcanması konusunda açıklayıcı bildiri yayınladı. İşçinin söz ve karar sahipliliğini yanlış yorumlayan bildiri, işçilerce protesto edildi.

MAYIS : Erdemir işçisinin mücadelesine başarı ile öncülük eden ve örnek bir toplu sözleşme yapılmasında büyük katkıları olan Ereğli Bölge Temsilciliği istifa etti.

10.5.1974 : Çelik-İş yetkilileri bir bildiri ile eski Demir-İş binasında faaliyete geçtiklerini duyurdu.

15.5.1974 : İstifa eden bölge temsilcisi Özer Er bir bildiri ile işçilere seslendi «... Senelerdir yakamızı bırakmayan Sarı Sendikalar yine sahneye çıkıyorlar.. Erdemir işçisini bölüp parsa toplamak isteyenlerin umutları, bir kez daha kursaklarında kalacaktır..»

21.5.1974 — Çağdaş Metal-İş Erdemir'de üye kaydına başladı. Başkanlığa geçici olarak Necip Akman getirildi.

25.5.1974 : Maden-İş Yürütme Kurulu adına Kemal Türkler bir bildiri ile Şükrü Özbayrak'ı tam yetki ile Bölge Temsilciliğine getirdiğini duyurdu.

8.10.1974 : Atama ile gelen Bölge Temsilcilik Kurulu Ekim/1974 ayından itibaren geçerli olmak üzere aidatların %2 olacağını duyurdu.

Erdemir işçilerinin mücadeleleri bitmemiştir. Erdemir işçileri;

— Maden-İş'de bütünlüğü nü yeniden kurmalıdır.

— Sendikasına kendisinin gerçek öncülerini yeniden getirmelidir.

ÇAYCUMA-SEKA BARTIN-BAKSAN 1974

MART : Sendikal mücadele yönünden SEKA Çaycuma işçileri için hareketli bir ay oldu. Selüloz-İş Sendikasının Çaycuma şubesinde işverenle işbirliği halinde çalışan kişiler vardı. İşçi sınıfına hizmetle yola çıkan bir grup işçi de, işçilerden çok işvereni düşünen bu sendika yönetimine karşı cephe almış ve kuvvetli bir alternatif oluşturmuşlardı. İşveren, bu grubun sendika yönetimini ele geçirmesini istemiyor ve bunun için de elinden geleni ardına koymuyordu. Nitekim, sendika seçimleri öncesinde işveren yanlısı sendika yönetimine karşı aktif şekilde mücadele eden ve bu yolda işçilerin büyük çoğunluğunun desteğini sağlayan 13 işçiyi, toplu sözleşmeye de aykırı olarak SEKA'nın başka bölgelerdeki işyerlerine gönderdi. İşverenin amacı ortadaydı. 13 işçiyi başka bölgelere göndererek sendikal mücadelede işçileri öndersiz bırakmak ve böylece kendisiyle işbirliği halinde çalışan yönetimin tekrar başta kalmasını sağlamaktı.

TEMMUZ : SEKA Çaycuma işyerinde sendika seçimlerinin ilki Haziran ayında yapıldı. Olaylı geçen bu kongrede hükümet komiseri kanunsuz olarak kongreyi ertelemişti. Ancak kongreyi ertelemek eski yönetimin tekrar yönetime gelmesi için bir çözüm değildi. İşçiler, eski yönetimi tekrar seçmemekte kesin kararlıydılar. Çünkü o yönetimin, işverenle nasıl işbirliği halinde olduklarına çok şahit olmuşlardı. İşçiler kendileri yarına çalışacak bir yönetimi başa getirmek istiyorlardı. Ve nihayet Temmuz ayında kongre yapıldı. Seçimleri eski yöneticiler kaybetti. İşverene karşı işçilerin çıkarlarını savunan ve savunacak olan kişiler yönetime geldi.

HAZİRAN : Bartın Baksan işyerinde her nasılsa bir yangın çıkmış ve işveren önceden gerekli emniyet ve koruyucu tedbirleri almadığından yangın bir hayli yayılmıştı. Canını tehlikeye atarak yangının yayılmasını önlemeye çalışan iki işçinin mükâfatı işten çıkarılmak olmuştu. Böylece işveren, koruyucu tedbirleri almayışının bedelini, canı pahasına yangını söndürmeye çalışan iki işçiye ödetiyordu. Haksız olarak işten çıkarılan bu iki işçinin durumu karşısında c günün sendika yönetimi tamamen suskun durmuştu.

Maden İşçileri Yanlız Değildir

Zonguldak denince akla önce kömür madeni ve kömür işçileri gelir. Bir anlamda bu doğrudur da. Çünkü kömür damarları Ereğli'den Amasra'ya kadar uzanır ve kömür madenciliğinde 40 bin işçi çalışır. Zonguldak'da kömür kadar önemli ve büyük çapta bir çok işletme daha vardır. Bunlar 6 bin civarında işçiyle Ereğli Demir Çelik, 11 bin civarında işçisiyle Karabük Demir Çelik, 800 civarında işçisiyle Çaycuma Kâğıt, 700 civarında işçisiyle Filyos Ateş Tuğla, 2 bin civarında işçisiyle Bartın Çimento, Kereste, Konserve, Ateş Tuğla, Baksan işyerleri ve 6 bin küçük işyerlerine dağılmış binlerce işçi.

Onbinlerce işçinin bulunduğu bir bölgeden beklenen, olması gereken, güçlü bir işçi sınıfı hareketidir. Gerçekte ise Zonguldak'daki durum şudur. Aynı sendikada toplanan 40 bin maden işçisi kendi içinde, yerli işçi, yabancı işçi vs. gibi sebeplerle bölünmüştür. Zonguldak'daki işçiler çoğunlukla, diğer işyerlerindeki işçilerin dertlerini, sendikal mücadelesini vs. bilmemektedirler. Hattâ adeta kendi işyerlerinden başka işyeri olduğundan dahi habersizdir işçiler. Meseleyi daha da genellersek Türkiye'deki işçilerin çoğunluğu da bu durumdadır.

Halbuki sadece Zonguldak işçilerinin değil, sadece Türkiye işçilerinin de değil bütün dünya işçilerinin dertleri birdir, mücadele amaçları birdir. Çünkü Zonguldak işçileri de, Türkiye işçileri de, diğer kapitalist ülke işçileri de sermaye tarafından ezilmekte, sömürülmektedir. Bütün dünya işçileri sermaye, (kapitalist) düzeninin acılarını beraber çekmektedirler. Üstelik bütün kapitalist dünya sermayedarları, patronları aralarında birleşmekte, işçilerin direnişlerini kırmak için bütün güçlerini seferber etmektedirler.

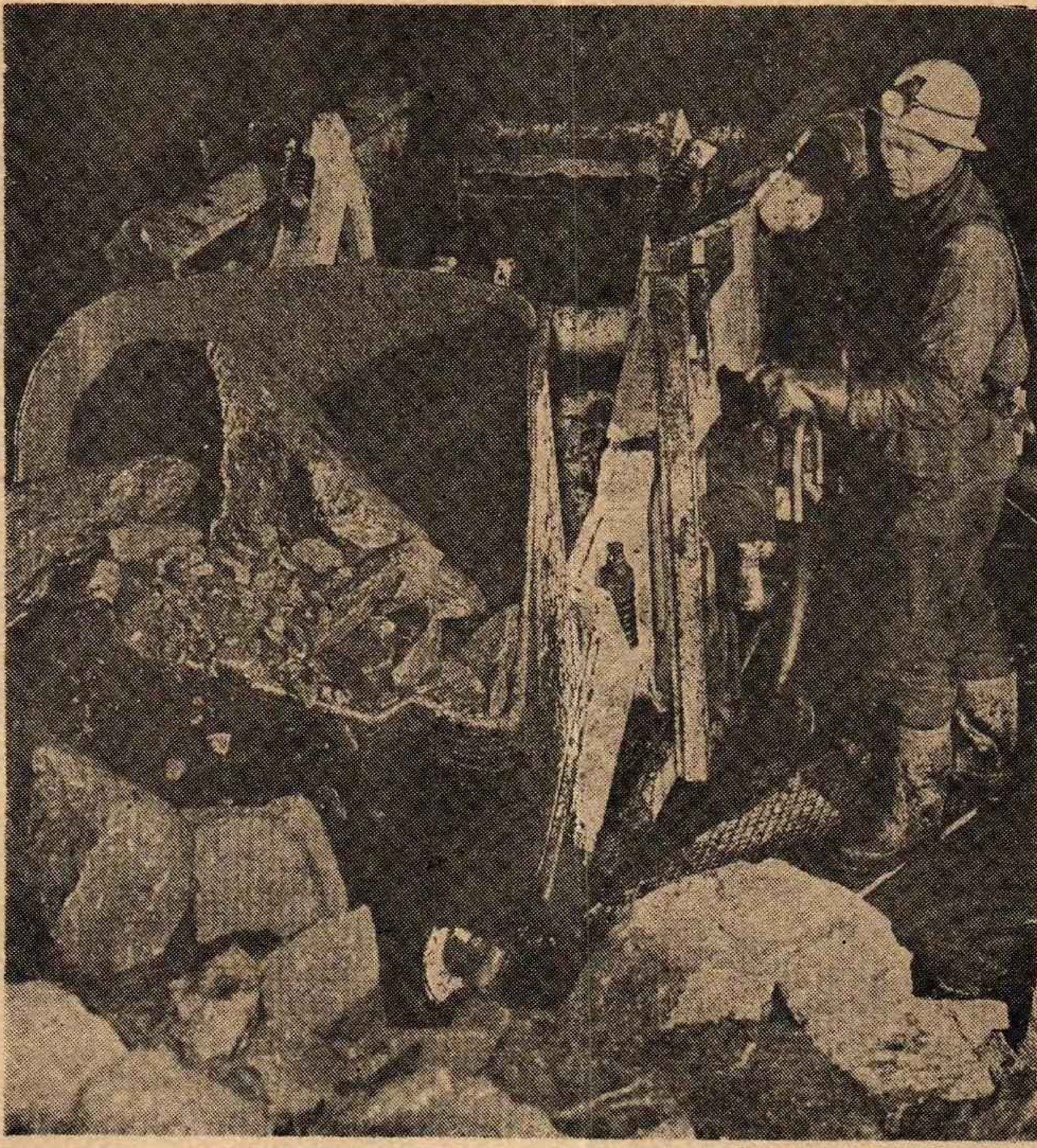
Bu gerçekleri gören, gözleyen ülke işçileri (Fransa, İngiltere, İtalya, Almanya vs.) birbirlerinin grevlerini maddi ve manevi olarak desteklemektedirler. Şöyleki; grevde olan İngiliz işçilerini desteklemek için Fransa ve İtalya işçileri İngiliz gemilerini boşaltmamakta, İngiltere'ye giden gemileri yüklememektedirler. Böylece uluslararası olarak da birbirlerini destekleyen işçiler, istedikleri hakları daha kolay elde edebilmektedirler.

Bunun tersine olarak dar bir bölgede hattâ, bir işletme çevresinde kalan sendikal mücadele ve direniş, sermayenin yek vücut hareket etmesinden dolayı kolayca bastırılabilmektedir. Patronlar, işçilere bırakalım yeni haklar vermeyi, işçilerin kanuni haklarını bile çiğnemektedirler.

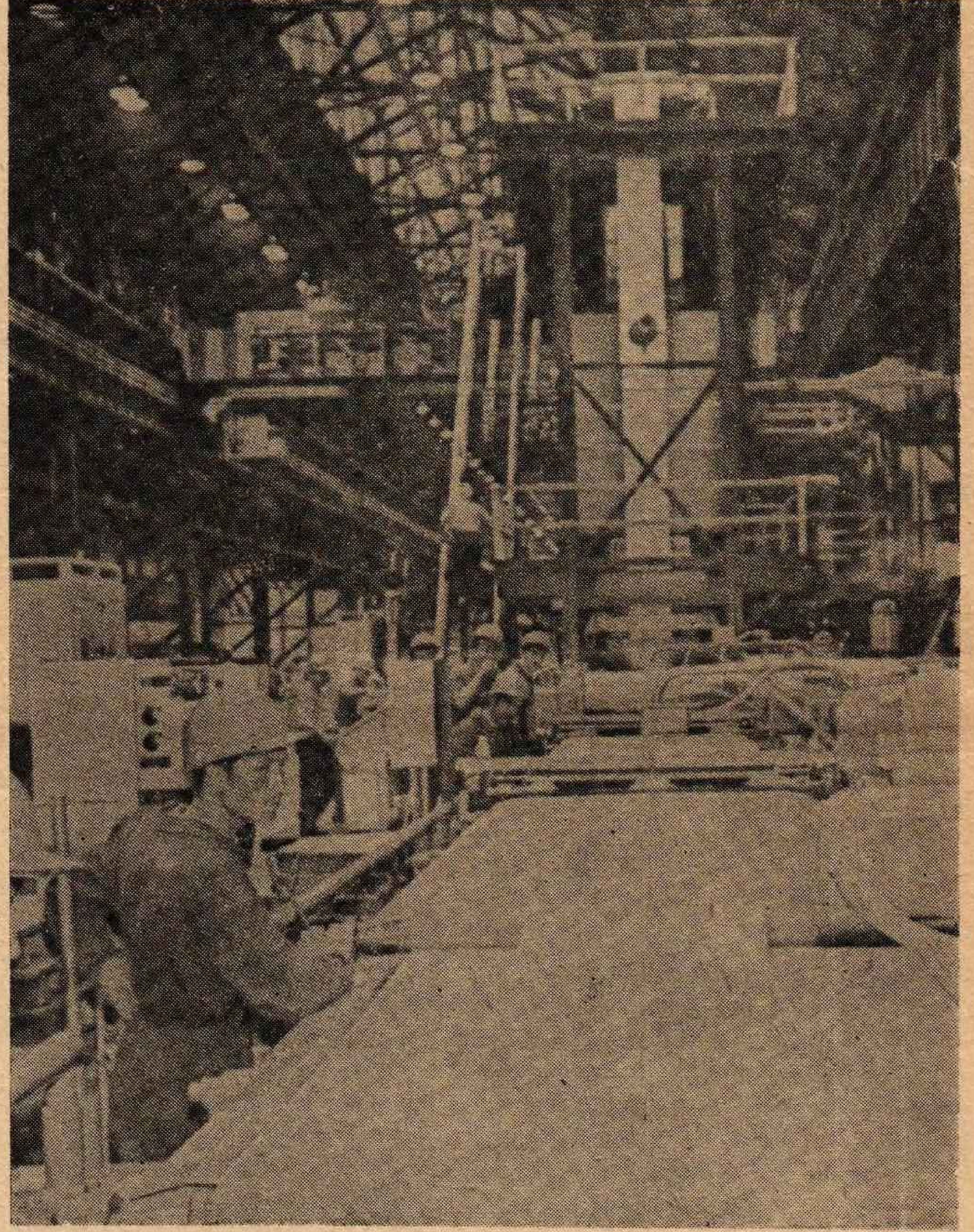
Bunların önlenmesi, ayrı ayrı işyerlerindeki işçilerin bütün olarak daha güçlü mücadele verebilmeleri için işçiler:

- Diğer işyerlerindeki işçi hareketleriyle yakından ilgilenmeli, onlara mücadelelerinde destek olmalıdırlar.
- Dayanışma grevi, sempati grevi, siyasi grev, genel grev, uluslararası dayanışma grevi yapma hakkını elde etmek için mücadele vermelidirler.

RECEP KÜREKÇİ

İŞÇİ DAVASI

Zonguldak İşçisinin Mücadele Tarihi

14 Eylül 1908 — Zonguldak Maden işçilerinin ilk grevinin başlaması. Grev, işçilerin ücretlerinden işverenin yaptığı hastahane için para kesmesi üzerine yapılmıştı.

7 Temmuz 1923 — Zonguldak Maden işçilerinin Asma grevi. Grev, işverenin asgari ücreti uygulamak istememesi ve işçileri gücünün üzerinde üretim için zorlaması nedeniyle çıkmıştı.

5 Ağustos 1923 — Zonguldak Maden işçilerinin grevi. Grev, daha önceki greve öncülük eden işçileri işverenin işten atması üzerine yapılmıştı. Grev sonucunda işten atılan işçi, tekrar işe alındı ve 8 saatlik işgünü kabul ettirildi.

10 - 14 Mart 1965 — Kozlu ve Gelik grevleri. Grev, işgüvenliğinin olmayışını, düşük ücreti, pirim dağılımındaki adaletsizlikleri protesto etmek için yapıldı.

12 Mart 1965 — Kozlu ve Gelik grevlerinde Satılmış Tepe ve Mehmet Çavdar adlı maden işçileri jandarma kurşunları ile öldürüldü.

6 - 8 Şubat 1968 — Kozlu ve Üzülmez grevleri. Grev, toplu sözleşmenin uzamasından ve pirim dağılımıyla, yöneticilerin işçi ile insani ilişkileri yürütmemesini protesto etmek için yapılmıştı.

1 Eylül 1973 — Ereğli Demir-Çelik Fabrikasında 77 gün süren grevin başlaması. Grev, sözleşme görüşmelerinde uyuşmazlık çıkması üzerine yapılmıştı.

1975 TAKVİMİ

	OCAK	ŞUBAT	MART	NİSAN	MAYIS	HAZİRAN
P	5 12 19 26	2 9 16 23	2 9 16 23 30	6 13 20 27	4 11 18 25	1 8 15 22 29
Pt	6 13 20 27	3 10 17 24	3 10 17 24 31	7 14 21 28	5 12 19 26	2 9 16 23 30
Sa	7 14 21 28	4 11 18 25	4 11 18 25	1 8 15 22 29	6 13 20 27	3 10 17 24
Ça	1 8 15 22 29	5 12 19 26	5 12 19 26	2 9 16 23 30	7 14 21 28	4 11 18 25
Pe	2 9 16 23 30	6 13 20 27	6 13 20 27	3 10 17 24	1 8 15 22 29	5 12 19 26
Cu	3 10 17 24 31	7 14 21 28	7 14 21 28	4 11 18 25	2 9 16 23 30	6 13 20 27
Ct	4 11 18 25	1 8 15 22	1 8 15 22 29	5 12 19 26	3 10 17 24 31	7 14 21 28

	TEMMUZ	AĞUSTOS	EYLÜL	EKİM	KASIM	ARALIK
P	6 13 20 27	3 10 17 24 31	7 14 21 28	5 12 19 26	2 9 16 23 30	7 14 21 28
Pt	7 14 21 28	4 11 18 25	1 8 15 22 29	6 13 20 27	3 10 17 24	1 8 15 22 29
Sa	1 8 15 22 29	5 12 19 26	2 9 16 23 30	7 14 21 28	4 11 18 25	2 9 16 23 30
Ça	2 9 16 23 30	6 13 20 27	3 10 17 24	1 8 15 22 29	5 12 19 26	3 10 17 24 31
Pe	3 10 17 24 31	7 14 21 28	4 11 18 25	2 9 16 23 30	6 13 20 27	4 11 18 25
Cu	4 11 18 25	1 8 15 22 29	5 12 19 26	3 10 17 24 31	7 14 21 28	5 12 19 26
Ct	5 12 19 26	2 9 16 23 30	6 13 20 27	4 11 18 25	1 8 15 22 29	6 13 20 27

İŞÇİ DAVASI / Zonguldak işçilerinin haftalık ekonomi ve politika gazetesi / Sahibi : Yıldırım Eryılmaz / Sorumlu Müdür : Orhan Zor / Yönetim Yeri : Nizam Cad. Birlik İş Hanı Kat: 3, No: 311 ZONGULDAK / Yazışma adresi : P.K. 68 — Zonguldak. Tel: 3886
Abone : Altı aylık 2 5lira, yıllık 50 liradır.

Basıldığı Yer : Çark Matbaası - Ankara
Baskı Tarihi : 22.1.1975